

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN JACQUES BERNARD

..... Η ΣΥΓΝΩΜΗ

ΤΑΝ μια άμορφη μέρα του Σεπτεμβρίου. 'Ο ήλιος έλειπε χλωμός καθώς μεσιφαινόσε, κι' η γη ακόβαζε στον άερα τις φθινοπωρινές εθιθίες της.

'Ο άββάς ντε Τρεγκονέκ, αφού πήρε το πρόγευμά του στο πρεσβυτέριό του, αλοχαφάρεσε τόν ύπληρέτη του και τραβήξε με τιά πόδια γιά το γευσιγινό χωριό, στο όλοιο έμεινε μονάχη της στο οικογενειακό του σπίτικι ή χήρα μητέρα του...

Παύ' όλες τις έκσεις του γυιού της, δέν είχε θέλησι να τόν ακολουθήσει στην πόλι, στη μητρόπολι της ότοιας ήταν από χρόνια εφημερίος πεθατός κι' άγαστημένος άτ' όλους, ο άββάς ντε Τρεγκονέκ... Δέν έννοωσε ν' άφήσει το σπίτικι της, τόν κήρο της με τιά λουλουδία και τιά άγαπητά της πουλιεράκι...

Ανία ξανασηκε τόταν ο άρσος άββάς—καθώς σιγοπελατούσε τόρα στο μερωμένο προυβασόιο τουλατάκι—κι' ένα χαριόλο άτάτης φωτίε το άγαθο του πρόσου, στη θύρασι της χορούλας μητέρας του. Σε λίγο θα θρωκόταν κοντά της, θα την έφωγγε γλυκά στην άγκαλιά του κι' έπειτα φιλιώντας την κολλές φορές, θα την μάλασε γιά τήν άκαταποίη έπιστή της να μην έννοι ή ξεκολλάν άτ' το μακό της χωριά.

'Εξάρνα, ένα πελατούσε, άποροφωμένος από τις σκέψεις του, είδε μπροστά του κάποιον έντοιο άνφωτο, ο όποιος τούφραξε το δρόμο, έτσι καθώς ξεπεταχτηκε άτότομα μέσ' από μερικούς θάμνους...

'Ο άνφωτος αυτός ήταν γλυκός, άναμάλιασμένος, κι' ή ταραχή του ήταν τόση, ώστε τιά μάτια του πεταγόντουσαν τρομαγμένα έξω άτ' τις χορζές τους.

'Ο άββάς γιά μια στιγμή τιά έχασε. Σιγήθε διως άμέσως, βλέποντας τόν άγνωστο να τόν κυτάξει έκτεντικά και μ' άπέλπισια.

Τόν πληρώσε τότε καί με φωνή γαλήνια και γεμάτη πατρικό ένδιαφέρον, τόν ρώτησε :

—'Υποφέρετε, τέκνον μου;... Μήπως σάς σιμβαίνει τίποτε, στο όνομα να πωσώ να σάς βοηθήσει;... Μήπως μου άρεθα, δίχως να διατάξετε καθόλου...

'Ο άγνωστος χαμήλωσε το κεφάλι του κι' άπορτήριε διαστικά καί σιγαλά :

—Βλέπω πως είστε κληρικός, πάτερ μου... Θάθελα να έξομολογηθώ, γιά να έλαφρύνω κάπως τή βαρεία συνείδησί μου...

'Ο άββάς διατασε λίγο. Μιά τέτοια ένόχλησι, σ' αυτή την ώρα του γαλόου όια του τιά σκέδια. Μιά βλέποντας τόν έκτεντικό βλέμμα του άμαρτωλού έκείνου, έννοωσε στην ψυχή του κάποια τήρη γιά ένωσο διαταρά του, και φηθόρος :

—Ελάτε μαζί μου... 'Η έκκαησι τιά χωριά έν κοντά μας... Θα ήμισσε μόνη έκεί...

Περλάτρων λίγη ώρα και τιά ποτσια σπύτι του χωριού φάνηκαν μπροστά τους. Μιά μόλις τιά άνταρσε ο άγνωστος τραβήχτηκε τόσο πολύ, όστε κόλλησε πλάκι στον άββά, σαν να ήθελε να χωρητί πωσ άτ' τιά όρα του... Καί μόνο, όταν στην μισόβιατη έκκλήσια, λιγότερες κάποις ή ταραχή του, άρχισε ν' άνασαινη άνακοχημένος...

'Ο άββάς ντε Τρεγκονέκ χάθηκε άμέσως στο έξομολογητήριο κι' έλε :

—Πέστε μου τώρα, τέκνον μου, τί σάς σιμβαίνει... Έλαφρώστε τήν ψυχή σας άτ' τιά άμαρτηματιά της, και βασιστείτε στην άπεραντη έπαίεια του Κυρίου... Σάς άκούω...

Γουασιμένως με συντηθή στις φυχρές πλάκες, ο άγνωστος άρχισε να πορευοφίξη με φωνή πνευμένη και γεμάτη από πικρή μετάνοια :

—Κι' έγώ δέν ξέρω πός έγινε αυτό... Τιά μυαλά μου ζωντεύουν να σάβηνον... Μιά θά σάς τιά πιά όια άτ' τήν άρχη, γιά να δεβαιωθείτε, ότι δέν είμαι κακοφίρος... Τό θέλω άπό, πάτερ μου... Τό θέλω... Πρώτα να με ποτρώτε, πός δέν έγω καθή ψυχή... Κι' έτσι θά με συγχωρήσετε, γιάτι άν βγώ από δω μέσα, χωρίς τή συγγνώμη σας, θά πώσ άμέσως στη θάλασσα να πνιγώ... 'Ω, πώς να σάς το πώ;... Πώς ν' άρχισω, Θεέ μου;...

'Ο άββάς άρχισε να τρώει, κυριευμένος κι' ο ίδιος από μ' άνεξήγητη ταραχή.

'Όστόσο, καθήνυσε δυο μεροφους τόν άγνωστο, ο όποιος άρχισε να λή, με φωνή πνευμένη άτ' τούς λυμούς :

—'Ήνιον έργατής από χρόνια πολλά σ' ένα έργοστάσιο της Βρέστης... Μιά μέσα διως κάναμε άπεργία και γιά τιμωρία άπολυθήκαμε όλοι... Φονάξαμε... Κλαυτήρασε στο νομάρχη και στις άλλες άρχές του τόπου, μα τόν έργοστάσιο ξαναπήρε στη δουλειά μονάχη τούς πατριευμένους κι' αυτούς πόν ήσαν προστάται οικογενείας.

...Έγώ ήνιον μόνος τόν κόσμο, και με κανέναν τρόπο δέν θέληνα να με ξαναπαρύν... Μ' έδιωξαν όριστικά... Πέρασαν μέρες... Πέρασαν έβδομάδες, μα δουλειά δέν εβρισκα πουθενά. Πείνασα... Δυστήρασα... Κυλόστηκα στην άνεχεια και με τρέλλαναν ή στερη-

σεις... Πήρα τιά χωριά μπροστά, άπέλπισμένος άτ' τις πόλεις... Διάλενα κάθε τόσο όπου μουδιναν δουλειά—πότε κόβοντας ξύλα και πότε κουβαλώντας γεννήματα άτ' τιά χωράφια στις άποθήκες—μα μόλις κερδίε το φρομ μου ύστερα από όλοήμερη βαρεια και κοπιωτική έργασία...

...Μιά τελείωσαν τ' αλάτια, πέρασε κι' ο τρώγας κι' ή άναδουλειά ξαναόρχισε πάλι... Πείνουσα... δέν είχα άσολω... τιά φούχα μου είχαν κουρελλιαστεί...

...Ένώ λοιπόν γούβια έδώ κι' έκεί σαν σάβλος πεινασιμένος, διωγιμένος αλύτητα άτ' τιά σπύτια όπου ήρθεσα φρομ, έβριτα σήμερα κατά τώ μεσημέρι—πριν μιά ώρα σχεδόν—στο χωριό αυτό...

...Έίχα τρεις μέρες να δάλω μπουκά στο στόμα μου, κι' ή πείνα μαζί με τήν κουρασι είχαν μουδιάσει τώ μυαλό μου, με τρέλλαναν, και μωσ παράλυναν τώ κορμί...

...Έξάρνα είδα τότε μπροστά μου, στην άλλη άκρη του χωριού, έναν λευκό σατάκι, περτοργιευμένο από ένα περιόβλι. Μιά γρη—τίν όποια είδα άτ' τόν άνοχτο παράθερο—θρωκόταν σε μιά κάμαρη του σπιτιού κι' έστρωσε έκείνη τή στιγμή τώ τραπέζι γιά να φάη... Καί...

Μιά έδώ ο άγνωστος σταμάτησε άποτομα, γιάτι είδε έξάρνα να ξεποβάλλη άτ' τόν έξομολογητήριο ή κατάχληση κορυή του άββά. Κι' ένώ τόν κυτούσε σαστισμένος, ο άββάς τραυόσε με κόπο :

—'Ενα λευκό σατάκι, είτε, με περιόβλι;

—'Ναι, πάτερ μου... Γιατί;... Γιατι φωτίε έτσι τρομαγμένος;...

—Τίποτε... Τίποτε, τέκνον μου... Έξομολογήσατε τήν έξομολογησι σας...

'Ο άγνωστος άνάσαινε βαρεία, κι' έξομολογήθηκε :

—Πλησίσα, τότε, πάτερ μου, στο παράθερο, και με κοπιωτή φωνή ήήτησα άτ' τή γερουία λίγο φρομ γιά έλεησιμένη... Κοθός διως έκείνη γύρισε τώ κεφάλι της και με είδε, κοβήθηκε φρανταί άτ' τήν άρχη όρη μου, και θρωκόταν ένα ξεφραητό λαχτάρος μου φώνωζε από σια : Φύγε... Φύγε από δω άμέσως...

...Όθόλωσε τότε τώ μυαλό μου, πάτερ μου, άκούη περισσώτερο... Πήρθησα σαν λισασμένος μέσα στο δουμάτιο, τήν ήμισα άτ' τώ λαίω και τήν έσφξα δινατα με μανία... Μιά μόλις είδα τόν άνω να θρωπή άτ' τιά ρουθούνια της, κοβήθηκα και μετάνοιασα τόσο πολύ, όστε ξεγυώντας ν' άρατίξω ένα καρβέλι φρομ τού θρωκόταν στο τραπέζι, έφραγα σάν τρελός χτυπώντας τώ στήθος μου με φούξα...

...Σε λίγη ώρα σάς άνάσαινε, πάτερ μου... 'Ο άγνωστος σταμάτησε λαχωνισμένος, 'Ο άββάς ντε Τρεγκονέκ διως δέν έβγαλε μιλιά!

Κλωδός σαν πύθια, μεσοκειμένος από πορνωμένο ιδρώτα, είχε σηκώσει τιά μάτια του ψηλά και φηθόξε με πόνο κάποια πρυστοχή. Πότε του δέν ξαναζε τούσσει τήν άνοια πούνωσθη έκείνη τή στιγμή κι' ή άβεβαιότης γιά τή ζωή της φτωχής κι' άγατημένης μητέρας του τόν είχε κερωνώσει... Δέν ήξερε τί να κάνει...

'Όστόσο άκούγε μιά μυστική φωνή να τού λέη :

—Πρόκειται γιά τή μητέρα σου... 'Ότε σ' άμίνω στή διάθεσί σου, να κανονίσεις μόνος σου τήν πηγή του άθλιου αυτού... Κάνε αυτό πόν σε σιμβουλεύει ή καρδιά σου κι' ή συνείδησί σου...

Μπρός στη φριχτή δομασια στην όποια τόν έφωγγε αυτή ή μυστική δουή του Παντοδύνομου, ο άτυχος άββάς άπομεινε σπαστό φριχτό κορυέλι: Είθε με τήν ψυχή του τή φτωχή του μητέρα κυλιούσχη στο πάτομα, άναώστη κι' άμαστολομένη, και μιά άγρια φωνή πού άναστατόνε τήν ήμισα του, φώνωζε μέσα του με λίσσα : 'Ε κ δ ι κ η σ ι... 'Ε κ δ ι κ η σ ι... 'Ε κ δ ι κ η σ ι...

Μιά κάποιος στεναγμός του συντριμμένου άμαρτωλού τόν τραβήξε άτ' τήν παραφορά του. Είθε τότε να πεινόταν άτ' τήν ταρμαμένη σκεψη του στρατιές διλόκληρες πεινασιμένων και φτωχών άνθρώπων, οι όποιοι κυλόωντουσαν στη γη φριχτά βασανισμένοι άτ' τις στερήσεις και μιά άλλη φωνή φηθόρισε μέσα του πορευμένα : 'Ε λ ε ο ς!... 'Ε λ ε ο ς!...

Τέλος ο άββάς τραυόσε :

—'Η γρη έκείνη ήταν μιά παχιούη γυναικούδια που κούτσαίνε λιγάκι;...

—'Ναι, πάτερ μου... 'Ετσι μου φάνηκε κι' έμένα, έκείνη τή στιγμή...

Τότε ο άββάς έσφιξε με διναμα τώ στήθος του, γιά να μην ξεφωσίση από πόνο!...

'Επειτα αφού φηθόρισε μιά πρυστοχή—μισόνεργος από άγονια και λαχτάρος—έδωσε στον άμαρτωλό τήν κ'Άφρη άμαρτωλά, προσθέτοντας :

—Καί τώρα φύγε άμέσως, τέκνον μου... Πρόσεξε μη σε πιάσουν!... Παρε και πεινήνα φούχα δυο να βής δουλειά στην πόλι, κι' είθε να σε φρωσίη ο Θεός να γυρίσης γρηγορα στον ίσιο δρόμο... Μόλις ξεφραηστική ο συγχωμένος άτ' τήν τόση κωλοσύνη άγνω-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

Ένα επιτυχές σκίτσο του Γιάννη Κ.

—Το Χόλλυγουντ είναι ανάστατο από τις διαδόσεις, γύρω απ' τον Τζόννυ Βαϊσιούβλερ, τον πρωταγωνιστή του «Γαρζάνα», και τη σύζυγό του Μπόμπη Λονοί. Λέγεται δηλαδή ότι ο πρώην κολυμβητής πρόκειται να χωρίση τη γυναίκα του και ότι η Λουίσε Βελέρ, η χαριτωμένη Μεξικανή βεντέτα, δεν είναι άσχετη προς το διαζύγιο αυτό.

—Η εταιρεία «Παραμύθια» εξήλεψε τον θριαμβό της αντιζήλου της εταιρείας «Μετρό Γκόλντγουϊν», κατόπιν της επιτυχίας της ταινίας «Γκράντ-Οτέλ» και βάλθηκε κι' αυτή να παρουσιάσει μία ταινία, στην οποία να παίξουν οι γνωστότεροι αστέρες της.

—Στην ταινία αυτή, που θα έχη τον τίτλο «Μιά ζωή στη Βεγγάζη», θα λάβουν μέρος οι Κλωντ Κολιέρο, ο Γκάρι Κούλερ, ο Κλάιτ Μπρούκ, ο Ρίτσαρντ Άρλεν και ο Χέρμπερτ Μάρσαλ.

—Ο Τζόν Μπρόουν, ο διάσημος κωμικός της δόδνης, έπεσε θύμα δυστυχίματος, κατά το γύρισμα μιάς ταινίας του, κι' έλαθε ένα σοβαρότατο κάταγμα στη σπονδυλική του στήλη, εξ' αιτίας του οποίου υπ. χρειώθηκε να μείνη επί τριείς μήνες στο κρεβάτι.

—Τώρα βρίσκεται σε ανάρρωση, αλλά πρέπει να περάσουν άλλοι τρις μήνες ως πού να μπορεί πάλι να εμφανισθή στον κινηματογράφο.

—Η Κάθριν Χέιμπορν, μία Νεοφορέζα ηθοποιός που αγαζοφιλήθηκε τελευταίως για να χωρίση μερικώς ταινίες στο Χόλλυγουντ, κατέληξε ολόκληρη την κινηματογραφόφουλη, γιατί κατεβαίνοντας από τον σιδηρόδρομο, παρουσιάστηκε ντυμένη σαν Σκοτσέζος χαϊλάντρος.

—Κοντή τσόχνη ζακετόντσα, φούστα σκοτσέζικη που έφτανε μόνο ως τα γόνατα, με ξεφτισμένον τον ποδόφυρο, και στο κεφάλι ένα από τα ιδιότροπα έκεινα σκοτσέζικα κατελλάκια!

—Ο «Γιώος του Σείχη», η παγκόσμιος επιτυχία του αλησμόνητου γόητος Βαλεντίνο, πρόκειται να γυριστή πάλιν ως διμυόστα. —Τόν ρόλο του Σείχη θα παίξη αυτή τη φορά ο Ραμόν Νοβάρο.

—Μετά τόν Γιόζεφ φόν Στέρνμπεργκ, η Μάρλεν Ντήτριχ, θουλεύττα τώρα, ότι ξελόγησε τόν Μωρίς Σεβαλιέ.

—Κατά τις καζές γλώσσες του Χόλλυγουντ, υπαίτιος του διαζυγίου του Σεβαλιέ ήταν η χαριτωμένη «κάρτενερ» του Ζανέτ Μασντό-

στας, ο άββας πετάχτηκε έξω απ' την εκκλησία, τρέχοντας σαν τρελλός για το σπιτάκι της άτυχης μητέρας του και στενάζοντας στο δρόμο απ' την δόνη του.

—Όταν τέλος έφτασε στο λευκό σπιτάκι, μπήκε μέσα σαν τρελλός, και ρίχτηκε με δάκρυα επάνω στο γέφυρο κορμί της, που κοιτόταν στο πάτωμα σαν άρρωστο...

—Γνώρισε όμως έστω άνοιξη, και μιά τρελλή, ανέλπιστα χαρά τόν πλημμύρισε. Την άρπαξε στα μπράτσα του, την έξπλωσε στο κρεβάτι, και με τις οδηγίες του ματσού—που ειδοποιήθηκε έντοια-ταξή απ' τις τρομαγμένες γειτόνισσες— άρχισε να την περιποιείται κάνοντάς της έντριβές και τρυχητές αναπνοές...

—Τέλος, η φτωχή γοητοία άνοιξε τα μάτια της και χαμογέλασε γλυκά στο γυίο της. Κι' όταν σε λίγο άποκοιμήθηκε, ληρωμένη όριστικά από κάθε κίνδυνο μιά νικημένη απ' τη φοιτητή δοκιμασία της, ο γυιός της άγρότησε με λαχάρια και στοργή επί είκοσι τέσσερες ολόκληρες ώρες πάνω απ' το σεβάσιμο και λατρευτό της κεφάλι...

—Γιά πρώτη και τελευταία φορά στη ζωή του ο άββας ντε Τρεγκονέξ δεν παρερέθηκε—έκεινη τη βραδεία—στόν Έσπερινό!...

Ένα θαυμάσιο σκίτσο του μεγάλου Γερμανού σκηνοθέτου του Χόλλυγουντ Έρνο Λούμπιτς, κωμωμένο από τόν Τζον Ρόκερ.

—Μετά τούς άρραβάνες όμως της Ζανέτ με κάποιον πλούσιο Άγγερινό σενιόρ Σίσι, ή καζές γλώσσες έστράφησαν προς άλλη κατεύθυνση και επί τέλους ανέκαλψαν ότι τόν Γάλλο ηθοποιό δεν τόν είχε ξελογιάσει ή γελαστή κοκκινομάλλα Άμερικανίδα, αλλά ή αίνιγματική Ξανθή Γερμανίς. Νάσαι άραγε άλληθεια;

—Η Νόρμα Τάματς άνήγγειλε τούς άρραβάνες της με τόν Τζώρτζ Γέσσελ.

—Έντομεταξύ είνε και οι δύο... παντρευμένοι!

—Η Νόρμα δεν έπηρε άζομια τού διαζύγιου από τόν σύζυγο της Γιόζεφ Σένη, ο δε Γέσσελ έξακολουθεί άζομη κι' αυτός να ξη με τη γυναίκα του.

—Ο μόνος άντανδρος άσπής, για τόν όποιο ούδέποτε ως τώρα έχει άναγγελθεί ότι παντρεύεται ή ότι άρραβωνιάζεται, είνε ο Ραμόν Νοβάρο.

—Κάι όμως, πολλές από τις συναδέλφους τού ώραιού Ραμόν, θα τού θεωρούσαν ως τή μεγαλύτερη τούσ εύτυχία να γίνον σύζυγοι του.

—Η βίλλα τού Τζόν Μπάρρμινω, στά περίγυρα τού Χόλλυγουντ, βρίσκεται σε τόσο άπόκεντρο μέρος, ώστε στους Ξένους που προσκαλεί για πρώτη φορά στο σπίτι του, ο Μπάρρμινω στέλνει κι' έναν... έντυπο όδηγό για να τούς βοηθήση να βρούν τού δρόμο!

—Σχεδόν κάθε σκίτσιο στο Χόλλυγουντ έχει και από μιά «βασιλείσα». Τό προνόμιο της δε, εν σχέσει με τις άλλες βεντέτες, είνε τó εξής: Δικαιούται να έχη περισσότερές ιδιοτροπιές από αυτές, χωρίς να μπορεί να την ένοχλήγι αυτό ή εταιρεία, στην όποια εργάζεται. Όλες δε ή άλλες βεντέτες άνωκάπτον στις ιδιοτροπιές της «βασιλείσσης», χωρίς αντίρρηση.

—Μεταξύ τών «βασιλισσών» αυτών συγκαταλέγεται — στην εταιρεία «Τάξ» — ή θελκτική και σιμπασθεστάτη Ζανέτ Χέιναρ, ή όποια μπορεί να κάνει ότι θέλει, «Βασιλεύει» πραγματικά, χωρίς να συναντά καμιά αντίσταση από την εταιρεία.

—Η «Μετρό Γκόλντγουϊν» είχε δύο «βασιλισσές»: Τήν Γκρέτα Γκάρμπο και τή Νόρμα Σηρεφ. Τώρα πού έφυγε ή Γκρέτα, τήν αντικατέστησε ή γοητευτική και άρραβαστή Τζέιν Κράουφορντ.

—«Βασιλίσα» στη «Φόξ» ήταν και είνε άζομια ή θουελλόδης και άντιέρδωκτη Κλάρα Μπλου. Η Σουλβία Σίννευ και ή Μάρλεν Ντήτριχ — όταν ήσαν στο Χόλλυγουντ — έκαναν μάταιες άπόπειρες να τήν άντικαταστήσουν.

—Η «Γιορνιθέραια» δεν έχει άζομια «βασιλίσα», αλλά λέγεται ότι δεν θ' άργήση να... καταλάβη τόν θρόνο αυτών ή νεαρά Σίννευ Τάξ.

—Στούς «Ηνωμένους Καλλιτέχνες» παραμένει πάντοτε «βασιλίσα» ή Μάιρη Πίκφορντ.

—Τέλος, στην εταιρεία «Ράντιω» βασιλεύουν δύο βεντέτες: Η Άν Χάρντινγκ και ή Κόνστανς Μλέντ.

—Στό Παρίσι παίζεται κατ' αυτάς μιά ταινία, πού πήρε τήν πρώτη θέσι σ' ένα δημοφιλέστατο που έγινε στην Άμερική τήν έκλογή τού καλύτερου φίλμ τού 1932.

—Η ταινία αυτή, πού τυλοφορείται «Είμαι φυγάς από τά κάτεργα», είνε ή πραγματική ιστορία τών περιπετειών ενός δημοσιογράφου, τού Ροβέρτου Έλλιοτ Μπάρνς, ο όποιος έδραπέτευσε δύο φορές από τά κάτεργα τού Καυκάσου κι' έγραψε κατόπιν ένα μυθιστόρημα με θέμα τά παθηματά του.

—Η Τζέιν Κράουφορντ έχει μακιγιαρισθεί ως τώρα χιλιάδες φορές, τόσο για τή σκηνή, όσο και για τήν όδόν, αλλά ποτέ δεν έβγαλε τούδρα.

Μιά χαριτωμένη γελοιογραφία τού διασημού Γάλλου κωμικού της δόδνης και τού μουζικ-χάλλ, Τραμέλ.